

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 26. marts 2009
Kontor: Lovafdelingen
Sagsnr.: 2008-776/16-0007
Dok.: BBO41082

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 4 vedrørende forslag til lov om ændring af adoptionsloven og forskellige andre love (Adoption uden samtykke, stedbarnsadoption af registreret partners barn fra fødslen m.v.) (L 105), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 2. marts 2009.

Brian Mikkelsen

/

Jens-Christian Bülow

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 4 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af adoptionsloven og forskellige andre love (Adoption uden samtykke, stedbarnsadoption af registreret partners barn fra fødslen m.v.) (L 105):

”Der ønskes en redegørelse for, hvorledes en kommune kan rejse en sag om tvangsadoption, herunder hvordan man forhindrer, at kommunens beslutning tager udgangspunkt i økonomiske overvejelser.”

Svar:

En kommune kan efter lovforslaget rejse en sag om adoption uden samtykke, hvis kommunens børn og unge-udvalg finder, at betingelserne for adoption uden samtykke i de foreslåede bestemmelser i adoptionslovens § 9, stk. 2, 3 eller 4, er opfyldt.

Det er hverken efter de nuværende regler om adoption uden samtykke eller efter lovforslaget kommunen, der træffer den egentlige beslutning om, hvorvidt et barn skal bortadopteres uden samtykke.

Hvis kommunen finder, at adoption må antages at være bedst for barnet, sender kommunen sagen til Ankestyrelsen, der skal samtykke i anbefalingen om adoption. Den egentlige adoptionssag behandles derpå af statsforvaltningen, der også er den myndighed, der træffer afgørelse i sagen.

Det fremgår af pkt. 4.1 om gældende ret i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, at statsforvaltningen, jf. § 7, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1366 af 12. december 2006 om adoption, skal forelægge sagen for justitsministeren (Familiestyrelsen), før den endelige afgørelse træffes, hvis statsforvaltningen påtænker at give tilladelse til adoption uden samtykke. Familiestyrelsen har derved på et tidligt tidspunkt i sagsbehandlingen mulighed for at sikre, at myndighederne har gjort tilstrækkeligt for at inddrage de biologiske forældre, herunder i forbindelse med forsøg på at indhente et samtykke til adoption. Desuden er forelæggelsen med til at sikre en ensartet praksis i hele landet i sager om adoption uden samtykke. Statsforvaltningens afgørelse kan påklages til justitsministeren og indbringes for retten.

Kommunen og Ankestyrelsen foretager den indledende skønsmæssige vurdering af, om hensynet til barnet afgørende taler for, at en adoption gennemføres. Det indgår bl.a. i denne vurdering, om barnet i dets op-

vækst må antages at have behov for professionel bistand i et omfang som gør, at adoption ikke vil være den bedste løsning for barnet. Statsforvaltningen og justitsministeren har ansvaret for, at de materielle betingelser for at gennemføre en adoption uden samtykke er opfyldt. Statsforvaltningen og justitsministeren påser også, at de formelle regler om indhentelse af samtykke og vejledning af de involverede parter overholdes, og at den hidtidige praksis på området følges. Kommunen og Ankestyrelsen vil som led i disse myndigheders vurdering af sagen have indhentet dokumentation for forældrenes og barnets forhold. Det er dog statsforvaltningens ansvar at sørge for, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes afgørelse.

Retssikkerhedsudvalget har i betænkning nr. 1463/2005 bl.a. foreslået, at myndighedsstrukturen og processen omkring behandlingen af sager om adoption uden samtykke bevares også ved den foreslåede udvidelse af adgangen til adoption uden samtykke.

Med lovforslaget bevares i overensstemmelse hermed den nuværende myndighedsstruktur omkring behandlingen af sager om tvangsadoption, herunder adgangen til domstolsprøvelse. Det foreslås dog, at justitsministeren ikke længere skal være klageinstans for statsforvaltningens afgørelser om adoption uden samtykke. Dette skyldes, at sager, hvor statsforvaltningen beslutter at bevilge adoption uden samtykke, som nævnt allerede har været forelagt for justitsministeren, inden der træffes afgørelse.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at denne myndighedsstruktur sikrer, at afgørelser om adoption uden samtykke fortsat træffes ud fra en vurdering af, om adoption vil være den bedste løsning for barnet, og ikke på baggrund af økonomiske hensyn.